

ουτε υπερασπίζομαι την απανθρωπία: αναδω μοναχα ενα ταπεινο καντηλακι στο λησμονημενο ναο της Θεας Αλθειας.

Ω, το Θεο και το Χριστο, ολοι τους ζητανε για συμμαχους. Οι ανθρωποι, δε συλλογίζονται αυτο που γυρευουμε; Οταν κι' αυτοι βγουν απο την ουδετεροτητα, πώς θα μεσολαδήσει μεθωριο για την Ειρηνη;

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

“ΜΗ ΒΑΖΕΙΣ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ ΣΟΥ!...”

“Απ’ τὸ παράθυρό μου, ποῦ ἔβλεπα στὴν αἴθλη, μιὰ φορὰ τὰ ξημερώματα ἄπλαξα αὐτὴ τὴν κουβέντα, ποῦ ἔκανε μὲ τὴν πλύστρα μιὰ ὑψηλότερα τοῦ σπιτιοῦ.

«— Καυμένη! πῶς μπορεῖς καὶ πλένει; κίβη μέρα!; Ἐγὼ λίγα σατουριστὰ ἔιλυνα καὶ κατακόπηκα.

— Πλένε χωρὶς νὰ βάζῃς τὴ δύναμή σου, καὶ δὲ θὰ κουραστῆς ποτέ σου.

Ἐνὰ ἀπόβραδο ποῦ γύριζα σπίτι μου κουρασμένος καὶ μοῦ φαινότανε ὁ δρόμος ἀτελείωτος, σὰν τὴ μεγάλη Σιρακοστή, εἶτα μέσα μου:

«— Μπρὲ δὲ βιάζω σὲ ἐνέργεια τὴ συμβουλὴ τῆς πλύστρας; . . . »

Ἐπερπατοῦσα λοιπὸν «χωρὶς νὰ βάζω τὴ δύναμή μου» καὶ ἔρτασα σπίτι μου δίχως νὰν τὸ καταλάβω, τόσο, ποῦ θυμῆθηκα τὸν ἱστορικὸ λόγο τοῦ ἱεμεπέλι: «Ποῦλι εἶναι ὁ ἄνθρωπος; ! . . . »

Ὁ θρίαμβος ὅμως τῆς συμβουλῆς τῆς πλύστρας ἦταν ἡ χθεσινὴ ἐφαρμογὴ τῆς.

Σκυμμένος ἔγραφα κάτι ποῦ ἔτρεπε νὰ τελειώσῃ γρήγορα, ὅταν ἀνοίγει ἡ πόρτα τοῦ γραφείου μου καὶ θρονιάζεται κοντὰ μου ἕνας χασιμέρης καὶ πολυλογᾶς, ἄνθρωπος ὅμως ποῦ δὲν ἔπρεπε νὰ δυσαρεστηθῆ, καὶ ποῦ δὲν ἦτο γιὰ διώξιμο.

Ἐλεγε, ἔλεγε, ἔλεγε . . . ποῦ νὰ τελειώσῃ!

— Δὲ σὲ πειράζει ποῦ γράφω; εἶναι τεκίλι πράγματα

— Τὴ δουλειά σου ἐλεύθερα!

— Τὴ δουλειά μου! . . . Μὰ ποῦ κίβη τρεῖς καὶ λίγο μοῦ ζητοῦσε τὴ γνώμη μου σ’ αὐτὰ ποῦ ἔλεγε! : ..

Στὴν ἀτελεισία μου θυμῆθηκα τὴ συμβουλὴ τῆς πλύστρας. Ἀποφάσισα λοιπὸν ν’ ἀκούω ἀλλὰ νὰ μὴν προσέχω: «Νὰ μὴ βάζω τὴ δύναμή σου . . . »

Κοντὰ σὲ ἄλλα, φαίνεται ὅτι μοῦ ἀνέπτυξε καὶ ὅτι εἶχεν ἀκουστὰ καὶ διαβασμένα γιὰ τὸν Καποδίστρια—

κοινότητα καὶ γνωστότατα πράγματα— ἡ τελευταία δὲ φράση τῆς ὁμιλίας του αὐτῆς, γιατί ἐπραγματεύθη καὶ πολλὰ ἄλλα θέματα, ἦτον: «καὶ στὰ γραφίματί του ὁ Καποδίστριας ἔρριχνε μαύρην ἄμμο». . . Καὶ ἐγὼ ἐπανέλαβα τότε:

«Ἐρριχνε μαύρην ἄμμο . . . »

Φαίνεται ὅτι καιόπιν ὁμίλησε καὶ περὶ τοῦ Ὀθωνος γιατί πῆρε τὸ αὐτί μου: «Καὶ τὸν εἶπαν κουφὸ καὶ ξένην ἀκρίδα».

Καὶ ἐγὼ κουνώντας τὸ κεφάλι μου ἐπανέλαβα: «καὶ ξένην ἀκρίδα! . . . »

Καὶ ἔτσι, μιὰ ὥρα ποῦ κάθησε, καὶ αὐτὸς εἶπε ὅσα ἤθελε νὰ πῆ, καὶ ἐγὼ ἔγραψα ὅτι ἔπρεπε νὰ γράφω καὶ παρηκολούθησα τὴν ἀπεραντολογία του: «χωρὶς νὰ βάλω τὴ δύναμή μου».

ΓΑΥΡΟΣ ΟΡΝΙΘΗΣ

Σημ. «Νουμά». Μιὰ μέρα, ποῦ κάποιος πολυλογᾶς μιλοῦσε μὲ τὸν Ξενοπούλο, τὸν ἀκ ὕσαμε νὰ κἀνὴ τὸ ἴδιο.

— «Σύλλογος φιλολογικὸς χωρὶς φιλόλογους. Σύλλογος Εἰσαγγελίων χωρὶς Εἰσαγγελεῖς. Σύλλογος δραματικῶν συγγραφέων χωρὶς Συγγραφεῖς. . . » ἔλεγε ὁ πολυλογᾶς.

— Χωρὶς συγγραφεῖς! ἐπανάλαβε ἀφηρημένος ὁ Ξενοπούλος.

UHLAND

ΤΟ ΕΡΗΜΟΚΛΗΣΙ

Φιαντάζει ἀπάνου στὴν κορφή τὸ ἐρημοκλήσι ποῦ ὄλο τὸν κάμπο κάτω γέρονε καὶ κοιτάει, καὶ ὁ νέος βοσκὸς στὴν κρύα, τὴν χροσταλλένια βροσίη, τραγοῦδι ἕνα γλυκὸ, χαρούμενο ἀρχινάει.

Μὰ ξάφνου νά, ἡ καμπάνα του ποῦ ἀργό, θλιμμένο, κάποιον σκοπὸ πέρα νεκρῶσιμο σημαίνει. . .

Παύει ὁ βοσκὸς ὁ γελαστὸς τὸ εὐτυχημένο τραγοῦδι του γιὰ νὰ μιντέψει τὴ συμβαίνει.

Γιατί νὰναι κίβη ποῦ θάφτουν—ἐκεῖ πέρα— κεινοὺς ποῦ κάτω ἐδῶ ζοῦν τώρα εὐτυχημένοι. . .

— Ὡ νέε βοσκέ, τὸ σήμαντρο ἀργὸ μιὰ μέρα καὶ γιὰ τὰ σὲ θ’ ἀκούσουν νὰ σημαίνει!

ΜΕΝΑΝΤΡΟΣ ΜΑΓΝΗΣ

ΡΑΣΚΙΝ. — Στὴν ἀγνή τέχνη, τὸ χέρι, ἡ σκέψη καὶ ἡ καρδιά τοῦ τεχνίτη βαδίζουν μαζί. Μὰ τέχνη δὲν εἶναι ἀναδημιουργία καὶ οὔτε ἐργάζεται κανεῖςστις ἀγνοες στιγμῆς. Δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε κάτι ὅταν δὲν ἔχῃ νηε ἄλλο καλότερο νὰ κάνω με.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΤΡΕΛΟΥ

Είμαι τρελος ! είμ' ο τρελος !
 Είμ' ο τρελος μεσα στη χωρα.
 Με φευγουν ολ' οι γνωστικοι
 Σα λωβια, σα φωτια, σαν ψωρα

Είμ' ο τρελος, φευγω κι'εγω
 Τους γνωστικους — Τι θελει η λοξα
 Με τους σωστους, με τους σοφους
 Με τους παραδες, με τη δοξα !

Στο δρομο καθως περπατω
 Παραξενα ολοι με κοιτανε :
 Κοιτανε βλεπεις τον τρελο
 Οι φρονιμοι καθως περνανε . .

Για δες τους με τις βοιδιγες
 Η τις μακριες τραγισιες μουρες !
 Συλογισμενοι ή γελαστοι,
 Γιοματοι λυπες και σκοτουρες —

Διοριστηκες ; θα διοριστεις ;
 Δεκα χιλιαδες ; μια δραχμιουλα ;
 Η πεθερα σου ; τα παιδια !
 Σου πηρε ο γειτονας τη δουλι !

Παρασημο ! Προβιβασμος !
 Δεν περασεν ο σκουπιδιαρης ; !
 Παντρευτηκες ; θα χωριστεις ;
 Ταφτιασε ; Να τη ματαπαρεις ; . .

Χαλαζι, χιονι, και βροχη —
 Κι' απε και τι ; θα βγη λιακαδα ! —
 Που πατε, τρελογνωστικοι ;
 Τι τρεμεις, φρόνιμη λωλάδα ;

Μα γοι χα χα χα χα τρελος,
 Είμ' ο τρελος μεσα στη χωρι,
 Κι' ολουθε ξεγνιαστος τραβω
 Μεσ στις ζωης την αγρια μπορια

Λεφτο δε δινω — είμ' ο τρελος —
 Γι' ολες τις μπορες, εχω ομπρελα . .
 Και την ομπρελα που κρατω
 Οι γνωστικοι τη λενε τρελα.

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

GICSUE CARDUCCI

Σ' ΕΝΑ ΛΕΥΚΩΜΑ

«Ancor mi ridi nella fantasia...»

Άκόμα μου γελάει στη φαντασία
 Τό ντροπαλό, κορίτσι, πρόσωπό σας
 Τό βλέμμα και τσ' υπόκλισης τό γέλιο
 Τών μετωπών σας,
 Κι' ό νοῦς μου σ' άλλα χρόνι' όποπ' ανιέται.
 Σά νόμιζα τόν έρωτα θείο πράμα,
 Και νά γλυστράει μορφή λεφκή μέσ σ' άνθια
 Γροικάω μέ κλάμα
 Κάτου στό φῶς τοῦ φεγγαριού κ' εκεί γλυκύς άπλώνω
 Ψιθυρισμούς και στό θολό τ' άγέρι άκατώνω.

Μάβρος διαβάτης σέ κλειστή κοιλάδα
 Στά βράχια άπ' έρημη νύχτα τρομαγμέος
 "Αν τά μάτια του άσκόσει εκείθες π' ήαι
 Κατεβασμέος
 Στά διάβα τοῦ βουνοῦ, κοιτάζει άπό α
 Τις πλαγιές φωτισμέες και στό νοῦ του
 Τοῦ ταξιδιού του ήν άρχή, τοῦ τόπου
 Τοῦ γεννημοῦ του
 Τήν άνοιξη, ό βαριόμοιος θιμιέται και στενάζει
 Και τή φωτιά τήν πατρική στις ὄρες που βραδιάζει.

Στις γλυκές άρμονίες παντοῦ σ' αρμένεις,
 Στο φῶς, στη γλῶη, στο έρωτεμένο άγέρι
 Στενάζει μου ή καρδιά, μά ή τριζυμιά
 Μά πάει σέ μέρη
 Που οι βοριάδες μαλιάζουν μιση, άγάπες
 Χ'ίω χρονῶν, και μέσ άπ' τά μνημοῦρια
 Γιομάτα όργη και θόρυβους σαλπύγκων,
 Βγαίνουν μέ φύρα.
 — "Ω ! κόρες μήν τ' άκοῦτ' έσεις, μά άγνές, παιδρες κοιτάτε
 Τ' άνθι τοῦ ρόδου που γοργά διαβαίνει νά τρυγάτε.

Άλωνάρης 1914

Γ. ΣΠΑΤΑΛΑΣ

ΡΑΜΠΙΝΤΡΑΝΑΘ ΤΑΓΚΟΡ (Από τὰ «Δυρικά ά-
 φιερώματα»). — Μ' έκαμες άτέλειωτο. Αυτό 'ναι τό θέ-
 λημά Σου και ή χαρά Σου. Τό φαρφουρένιο αυτό ποτήρι
 δέν παύεις νάν τ' άδειάζεις άκατάπαυτα και νά τό γεμίζεις
 δέν παύεις μέ καινούργια ζωή.

Τή μικρή αυτή καλομένα φλογέρα μου τήν έφερες πέρα
 από τους λόφους και τά λειβάδια, που άντηχοῦνε άρμονικά
 σά σφυράω μαῦτη μελωδίες αιώνια νέες.

Στό άθάνατο άγγιγμα τών χειρών σου, ή καρδιά μου
 σπορταράει από χαρά και ξεχειλίζει από άνεπλάγητη διά-
 χυση.

Γιά τ' ανεξάντλητά σου δῶρα δέν έχω παρά τις μικρές
 μου φούχτες. Μά τά χρόνια μου περνούν κι' άκόμα ξεκο-
 λουθῶς γά τά ρίχνης από πάνω, και πάντα βρίσκεται μιά
 μικρή μέσα σ' αυτά γωνιά νά τά δεχτή.